

Elegie

Theodor Șerbănescu

De mult acum odaia se află părăsită !
Perdele sunt rupte, fereastra-i dezvălită,
Pe vînetele geamuri căldura lui Cuptor
În vițe lungi țesuta al ploilor fuior ;
Iar cînd în miez de noapte, le-ating vînturi nebune,
De-o șoaptă plîngătoare le face să răsune.
Ce tristă-i colivia cînd pasăre-a zburat !
O haină de femeie zvîrlită de pe pat,
Molateca mătase și horbota subțire
Păstreză încă vie o tainică-amintire
În cutele rotunde, de la stăpîna lor
Iar doi pantofi albaștri, în umbră pe covor
Se pare că așteaptă din nou sa încălzească
Piciorul alb și rumân ce-i face să trăiască.
În mijlocul odăii un scaun răsturnat,
Cutiile-s deschise, dulapu-i deșertat,
Cordele, flori și pene în colț stau ghemuite.
Oglinda, scump tovarăș, din zile fericite,
Stă astăzi și jelește, cătînd in ochii mei
Cumplițul gol ce lasă femeia-n urma ei !
Pe jetul lung și moale șezînd pacă-o văd încă
Cum pironea în vatră, privirea sa adîncă,
În care focul dulce frîngându-se cu drag
Își răsfăța lumina pe-al ochilor ei prag.
Acuma jetul singur stă lîngă vatra rece
Și plină de cenușă, iar vremea care trece
În urmă-i răspîndit-a, cu grabă alergînd,
O pulbere surie, din aripi fluturînd.
Ce jalnică-i odaia deșartă, părăsită !
Într-un pahar, pe masă, o roză vestejită
Cu foile căzute, cu creștetul cernit ,
Jelește pe aceea la care s-a s-a jertfit.
Tăcerea și tristețea sunt înfiorștoare !
Acum de teamă, parcă, nici razele de soare
Prin negrele perdele de mult nu mai pătrund.
Singurătatea cruntă și noaptea doar ascund,
În umedele ziduri, închise, mucezite.
Iar pe cămin pendula ce intr-acest pustiu
Mai dovedea că încă rămas-a ceva viu,
A încetat a bate, tot așteptînd cu jale,
Pe cel cărui să spună durerea tainei sale.

.....

Ah ! mi se umple ochii de lacrimi, cînd gîndesc

POEZII ONLINE

Ce taină fără margini cu dînsa-n piept hrănesc !
Taci inimă nebună, taci inimă pustie,
Ca și odaia-n care ea nu o să mai vie !